

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XVIII. Quam bonus, & quantumcunq[ue]
in virtute profecerit homo, tamen ei semper necessarium in mortificatione
exerceri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

re vellet, maior est sui cura, & sollicitudo, & feruor, ideoque plus in virtute proficit. Bona vero natura tibi est occasio negligentiae, & quiduis faciendi continua cum tepiditate: & quia inimicos & aduersarios non habes, ignauus & imbellis es. Expedit etiam hic considerare, qualis futurus eras, si Deus duram & difficilem tibi, ut alii naturam dedisset & certo puta, te pluribus & maioribus defectibus obnoxium futurum quam aliud, si tam bona natura & conditione donatus, tantos errores committis, & es tam tepidus & languidus; quid futurum fuisset, si illas repugnantias & contradictiones habuisses quas alter? Propterea (ut dicimus) quando Deus non permittit tibi tentationes aduenire, cogitandum id prouenire ob debilitatem, quiaque virtutem ad hanc tolerandam non habes; similiter intelligendum singularem Dei gratiam esse tibi bonam hanc naturam & conditionem concessam, quia vires & virtus non erat ad vehementem & ferocientem naturam superandum, quam tamen aliis habet. Hoc enim pacto conscius bis partim humilitatem, partim bonam esse de proximo opinionem.

Tertia Conditio eorum qui quaedam has repugnantias & contradictiones non sentiunt, videntur sibi tranquillitatem possidere sed falso.

Tertium consilium seruit tertio hominum generi, ne decipiantur. Hi cum in se non sentiunt has repugnantias & contradictiones, nec carnes rebellionem, videnturque sibi pacem & tranquillitatem habere. Quod non accidit, quod mortificati sint, vel quia bona natura & conditio ipsis est innata, ut praecedentibus: sed quia non studet se retinere, nec sibi contradicere & resistere, sed delectantur propensionem & appetitum sequi, ideoque quia has repugnantias & contradictiones non sentiunt, putant se pacem habere quae tamen non vera, sed falsa & simulata pax est: Dicentes pax, pax, & non erat pax. In verba haec S.

Ier. 6. 14.

Ad Rom. 7. 23. August. lib. de continentia.

Pauli: *Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae, & captiuam me in lege peccati:* dicit S. Augustinus: *Hanc pugnam & contradictionem carnis aduersus spiritum, & spiritus aduersus carnem non experiuntur in semet ipsis nisi bellatores virtutum debellatoresque vitiorum.* Idcirco vi-

demus mundanos hoc verbum mortificationis non capere, consueuerunt enim sequi voluntate, in omni eo quod eis succurrit, & hoc loco regulam & leges habere: *Sit pro ratione voluntas.* Nesciunt quid sit abstinere & resistere appetitui, hincque nullam in se pugnam nec repugnantiam sentiunt, eo quod nulla sit in illo, quod volunt. Hi vero, qui spiritu agunt, & student acquirendi veris virtutibus, & vitii & malis propensionibus eradicandis, statim hoc bellum & rebellionem carnis sentiunt. Ut enim avis non animaduertit se captam, nisi dum exire laqueum tentat, sic etiam homo non exacte cognoscit vitiorum & prauarum inclinationum robur, nisi dum se nititur expellere. In amplexa virtutis declaratur vitii resistentia.

In vitis sanctorum Patrum refertur, monachum quendam ex quodam Patre quaerentem. Quid causa est, quod ego in anima mea non sentio pugnas & repugnantias tentationum quas alii sentiunt? Respondit Pater: Quia eo ut magnum domui vestibulum, quod intrat, quicumque vult, nesciens tamen quid intrus in domo sit. Sic etiam tu ignoras quid domi tuae fiat, laqueam habes conscientiam, parum cultodis cor, nec negotia tua circumspicere agis, non cogis sensus: ideoque ne mirare de eo, quod dicis. Si portam recluderes, nec permitteres intrare prauas cogitationes, tunc clare videris quantum bellum & vim pararent ad intrandum. Si ergo intrus hoc bellum & pugnas & praelia carnis non sentis, fortasse id accidit, quia vitium tuam sequeris voluntatem, & tibi persuadeas fieri quia non laboras resistere appetitui tuo, & extirpare vitia & prauas inclinationes, quas habes.

CAPITULUM XVIII.

Quam bonus, & quantumcumque in virtute profecerit homo, tamen ei semper necessarium in mortificatione exerceri.

S. Bernardus dicit semper necessarium esse ad manum habere falcem mortificationis, extirpando & mortificando, nec minime esse cui necesse non sit semper aliquid

quid scindere & putare, quantumlibet se mortificauerit, & videatur multū profecisse. *Credite mihi, & putata repullulant, & effugata redeunt, & reaccēduntur extincta, & sopita denovo excitantur.* Idcirco non sufficit semet secuisse & putasse, sed sapius & semper opus est mortificare & putare passionēs & nouas inclinationes. *Parum est ergo semel putasse, sape putandum est, imo si fieri potest semper, quia semper quod putari oporteat, si non dissimulas, inuenies.* Quod in hortis videtur huic proposito optime pro similitudine quadrat. Videre est ibi ex fruticibus & variis herbis hic leonem illic equitem, alibi aquilam, delineari sin hortulanus non semper secet folia, quæ crescunt, post aliquot dies videre erit nec leonem, nec aquilā, natura enim germinat, & crescit herba secundū naturā. Idem hic euenit, quāuis enim sis vel leo, vel aquila, & tibi videre fortis & victor tui, nisi semper seces, circūcidas, putes & mortifices, breui nec leo, nec aquila sed monstrū eris: intus n. radicē contrariā habemus, quæ semper germinat & crescit secundū naturam: sic ut semper sit, quod mortificari oporteat. *Quātumlibet in hoc corpore manēs profeceris, erras si vitia putas emortua, & nō magis suppressa: velis, nolis, intra fines tuos habitat lebus, sub iugari potest, sed nō extirminari.* Quātumlibet profeceris, semper inimicus tecum est, potest reprimi nō extirminari. S. Paulus dicit: *Scio quod nō habitat in me, hoc est in carne mea, bonū.* Parum dicebat S. Bern. dixit, nisi ad didisset, quod habitaret in eo malum, vitū & praua inclinatio, ut paulo post addit dicens: *Non enim quod volo bonū, hoc facio, sed quod nolo malum, hoc ago, si autem quod nolo, hoc facio, iam ego non operor illud, sed quod habitat in me peccatum.* Subiungit S. Bern. Aut te ergo, si audes, præfert Apostolo aut fatere cum illo, te quoq; vitiiis non carere, sed in te habitare vitium & prauam inclinationem, & quod semper sit, quod mortifices. Abbas Ephrem idem confirmat dū ait: *Bellum militum breue, sed monachi pugna, quoad vsq; migret ad Dominum, durat.* Plus laboris impendendum mortificandis &

moderandis affectib. & passionibus, quā expoliendis & aprandis durissimis lapidibus: quia præterquam quod in lapidibus nulla sit resistentia & cōtradictio, contra artificem, ut in nobis est; nō redit ad formam priorem. Nostri vero affectus & passionēs sapiissime mutantur, & reuirtiscunt & reuirtiscunt; ideoque necesse eas iterum aggredi. S. Hieronymus in illud Prophetæ: *Psallite Domino in cithara*: dicit, quod sicut testudo non reddit bonum sonum, nisi fides conueniant musica proportione, etsi vel vna sola rumpatur vel discordet, sit discors sonus; sic etiā, si vel vna sola passio in nobis discors & nō mortificata sit, concertum Deo gratū reddere non potest, ideo necesse omnes passionēs concordēs esse: *In psalterio decem chordarū psallite illi.* Ut eo tandem perueniatur, facile animaduertere est, quam necessariū sit semper huic exercitio intentum esse. Hinc patres, etiā illi qui perfecti erāt, idē probabant, & sese multis mortificationis generibus exercebant, ut refert. S. Ioann. Climachus. Huiusq; bonā reddebant rationem, sapius enim qui videtur profecti & in laboribus patientes, si Prælati omitant eos probare & exercere, ob opinionē quæ de illis haberetur, quod sint in virtute consummati, tandē perdūt & diminuunt solitā illam modestiā & patientiā. Quātumuis enim terra sit bona, pinguis & fertilis, si desit cultura & irrigatio, fit siluestris & sterilis, & profert carduos & spinas. Similiter quātumuis homo profecerit & sit perfectus, si cum deficiat cultura & irrigatio, quæ est mortificatio & exercitium patientiæ, fiet terra siluestris & sterilis, & produceret spinas prauarum & inhonestarum cogitationum, & falsæ & fraudulētæ securitatis. Sic ut omnes mortificatione egeamus, non solum malæ, sed etiam bonæ conditionis homines non solum imperfecti & incipientes sed etiā antiqui & perfecti, & nō solū ii, qui peccarūt, sed et qui Deū non offenderunt, illi ad virtutē parandum, hi ad conseruandum. Qui iumento vel bestia insidet, stratum & calcaria habet, quia semper bestia est.

Necessaria mortificatio semper.
Hieron lib. 6. super Isaiam. c. 16.
Psal. 97. 5. In omnibus.

Psal. 32. 3.

Climachus e. 4. Omnibus.

*Quotidie.**Luc. 9. 23.**Climachus c. 4. Sueton. c. 8. in Tito.**Lib. 4. c. 5. vita P. Francisci de Bergia.**Nihil sapit Franciscus sine mortificatione.**Idem iuratus sibi hostis.*

Ad verba illa, quæ dicebat Christus Seruator noster: *Si quis vult venire post me abneget semetipsum & tollat crucem suam: addit* Euangelista S. Lucas: *Et tollat crucem suam quotidie.* Nullus dies abeat, in quo voluntatem propriam non frangis & eorceas in aliqua re: si nã sear (dicit S. Ioan. Chima.) crede hanc tibi perditum esse, & cogita te eo non fuisse Religiosum. Vt solitus dicebat Imperator ille Romanus, quo die nemini beneficium contulisset: *Amici diem perdidit.* hodie non regnauimus, hodie nõ fuimus Reges & Imperatores, quia nulli beneficium impẽsum est. Magis ergo proprium est religioso se mortificare & voluntatem abnegare, quam Regibus & Imperatoribus beneficia conferre, hoc enim est religiosum esse, facere quod non vis & omittere quod vis.

Bonum hic, vt a sibi, nobis relinquit exemplum Pater noster Franciscus de Bergia, qui amarum & insipidum sibi victum fore dicebat eo die, quo corpus bona aliqua penitentia & mortificatione nõ castigasset. Et addebat, quod sine cõsolatione viueret si sciret mortẽ illi appetendã eo die, quo aliquam penitentiam non fecisset & sensus suos non mortificasset: Sic vt nullus dies ei abiret, quo se non mortificaret, rogabat que Dominum vt delicia & commoditates ipsi tormenta & cruces essent, & labores delicia. Qui est tertius & perfectissimus gradus mortificationis, & ideo volebat ne quid ei cõmoditatis fieret donec id à Deo impetrasset. In perpetuis erat excubiis, semper corpori bellũ inferbat, & semp inueniebat in quo se mortificaret & cruciaret: vocabat amicos quecunque adiuuabant ad illum assidendum. Si quando per solẽ æstate ambulã, æstu terrebarur, aiebat: *Quã nos iuuat amicus ille.* Idẽ de gelu, aere, vento, pluua in rigore hyemis, dolore podagrẽ vel cordis, & de illis, qui illũ persequebantur & murmurabant, dicebat, & nominabat amicos, quia illũ iuuabant vt superaret & subiiceret corpus, quod capitalẽ hostẽ suum dicebat. Neq; contentus erat mortificationibus & afflictionibus, quæ se spõte

offerebant, sed nouos ad se mortificandũ inuentiones excogitabat. Subinde arenã & lapillos calcis imponebat, vt inter eadum pedes læderent: in æstate sapius perferiorem solis ibat, & hyeme per niuem & gelu & pilis nuda habebat tẽpora, eo enim extãhi iussisset quando discipuloam capere non poterat, corpus punctiõibus & aliis modis affligebat: imo in ipsis morbis rationes quarebat: quibus dolorem dolori, cruciatum cruciatui adderet, potiones enim, quam amarã essent, sorbendo bibebat, quasi dulcẽ aliquã sortitionem pilulas amaras mandebat dentibus & multo tempore seruabat in ore, & hoc pacto sensus mortificabat & cruciabat & carnem crucifigebat, & sic studebat ad perfectionem & sanctitatem peruenire, ad quam peruenit.

CAPVT XIX.

De duobus mediis, quæ facile & suauere reddent mortificationis exercitium, quæ sunt Dei gratia & sanctus amor.

RESTAT agamus de aliquibus mediis, quæ nos iuuant, vt tam nobis necessarium exercitiũ hoc mortificationis fiat non solũ facile & tolerabile, sed etiã suauẽ & lapidum. Primũ & præcipuũ ad hoc remediũ esse debet Dei gratia, qua omnia facilia & leuia fiunt. Sanctus Apostolus multum affligebatur tentatione, & Dei instanter rogabat, vt auferret eam? *Propter quod Dominũ rogaui vt discederet à me.* Et respondit ei Dominus: *Sufficit tibi gratia mea.* Eademq; se sic confortatum lenit, vt diceret: *Omnia possum in eo, qui mi confortat: Non ego autem, sed gratia Dei mecum.* Non solos nos Deus in hoc mortificationis labore relinquit, ipse nobis adest, & eleuat onus: ideoq; legem suam iugum nominat, quod à duobus fertur, Christus se nobis iungit vt portet quis ergo animũ despondeat cũ tali cõsortio & auxilio: ne videatur tibi difficile, minorem enim oneris partem feres. Ideoque quamuis iugum